

Tari István

Lentségi este

(Kosztolányi rímeivel)

*Boszorkák honlapjánál ültem
Betűk csontváza vezet hozzád
Kígyózásuktól kimerülten*

*Csillogtatja mérgét a harmat
Látszatoktól sárgul mohó szám
– Nincsen mélység! – súgja zöld ajkad*

*Megedződhetsz a fájdalomtul
Azon az éjjeli tivornyán
melyen a rút szépséggé torzul*

*Csak kísérletező kísértet
Fogadtatná el magát sírva
Élő jósvonalán az éjnek*

*Mennyi cél porlad el az útban
Mennyi rémet ringat a holdfény
Százéves rímekkel ha csurran...*

Üzletelő kegyelet

*Tán kibetűzne a szó
még világoló
fehér lapra jár
Tán kibetűzne a száj
lány papírkosár:
mindent elnyelő*

*Hajnali élesedő
fénybe hullna már
az útszéli vég
szétterülő lepedő*

DÉLVIDÉKISÉG
ha túlradó
barna folyón sodor át –
tarka vézmadárt
idézőn – a toll!

Hajnali élesedő
fénybe hullna már
a friss árulás
Semmibe vett bujaság
önccsalásait
lazán elfedő
üzletelő kegyelet
lelke visszajár
Új giccset szülő

fesztelen önfeladás
BEOMLÓ TETŐ
SIVÁR elnapolt
életeket meszelő
bennfentes világ
kenné szét a szót

nyelvehagyott a valón
túltevő nomád
erőt átadót

Tarkaság kötél tánca *(visszajáró déli rondel)*

„Terhel a mérhetetlen,
mert akkor is az lesz hazám.”
(Takáts Gyula)

Tarkaság kötél tánca:
települő világyárvány
elkülönült kivágásán –
bővülő sötétzárka.

*Békeharc lövészárka
elévülés szivárványán:
települő világvárvány,
tarkaság kötélbánca.*

*Őszülő sötétsárga
települést jelző táblán
a magyar név takarásán
festékszórók tépázta
tarkaság kötélbánca.*

Üstökcibálás

*Országos
börtönöm
gödreből fölköszön*

*Kavargó
szóözön
zajában győzködöm*

*Riadtan
körmölöm:
talpnyalás a köbön!*

*Dühöngve
döfködöm
kifog az ördögön*

*Alkalmi
örömöm
ragadja üstökön*

A piperkőc tömeggyilkos

*amikor a piperkőc tömeggyilkos
a másvilágon kubai szivarra
gyűjtva*

*a földarabolva kirabolt
kistérség visszasmolygóira
visszaoldalgóira kacsintva –
mégiscsak ők voltak a világot
megtévesztő káprázatos jugó
kirakatépítésben a legjobbak! –
elégedett mosollyal magához nyúl
ahhoz a homokkal töltött zsákhoz
mely koporsójában – a huszadik
század legemlékezetesebbnek
tartott temetésén – bomlásnak indult
hulláját jól helyettesítette
amikor*

*a piperkőc tömeggyilkos
a másvilágon kubai szivarra
gyűjtva*

*a történetből kikacsintva
elégedett mosollyal magához nyúl
az önimádat műtoprongyának
fölfeslően megújult ezredében
a dologtalanságukat továbbra
is fegyverrel védők*

*a vészhelyzetben
még elszántabban nyereszkedők egyre
megnyugtatóbb duruzsolássá váló
hörgésén ringatózva egy kicsit hogy –
a tenger csillámain is idézve –
újult erővel újra elolvassa
szórakozottan magáévá tegye
az őt istenítő szövegeket
a leigázottak megkínzottak
tébolyultan megbecstelenítettek
ivadékainak őt istenítő
siratva dicsőítő gyászoló*

a nyelvehagyottak erőltetett
mellébeszéléssel verseknek és
poémáknak csúfolt szösszeneteit
a virító lével és gyalázattal
fölnevelt rettegésben a testet
öltő kilátástalanságban a
célzott kezelés kitettségeiben
a jól megfizetett árulás buggyos
magánmítoszokat szaporító
kacifántos szárnyalásait melyben
a volt pártköltők azt emlegetik oly
elérzékenyülten hogy a vénülő
tömeggyilkos – akiről

„Úgy tűnik

keveset, nagyon kevés költeményt”
írtak – megható módon ügyeskedve
„titkon szinte / egy kis virágház
épített magának / mint ahogy házikót
tákol / hátul az udvarban magának
az ember”

„Jövő bástyája, Užice
utcai Ház.”

„létünk döngölt földjén”

Istenem ez a megnyomorítottság
forradalmasított talpnyalás tör
elő a legváratlanabbul és
bugyog fortyog kavarog még ma is
az új tömegsírok puha földjén a
piperkőc tömeggyilkos szabadságként
tálalt

kitalált születésnap
fordulóján föléledő kubai
szivarfüstje lengedezésével

Örvény, 2011